

[Ebba Strange]

torisk behandling – sidder veluddannede borgere i Danmark og prædiker om et muslimfrit land i et sprog og et tonefald, der har en umiskendelig lighed med sproget hos dem, der i 1930'erne og 1940'erne gjorde fremmedhadet til en isme og prædikede om et jødefrit og race-rett Europa.

Heldigvis er der stærke og flotte modbevægelser, også blandt de unge – unge, der tør se den åbne verden i øjnene og erkende deres medansvar for klodens fremtid, og som ikke er bange for, at vi skal leve sammen alle sammen. Vi andre er nemlig lidt belastede. Hvis vi ikke for alvor har gjort op med os selv, bl.a. under indtryk af nazismens rædsler, så bærer vi inde i os en indlæring fra vores barndom, ungdom og skoletid om, at de hvide var alle andre folkeslag overlegne og derfor havde en særlig ret på Jorden, og af de hvide var der ingen, der var så retfærdige, så beskedne og så rigtige som danskerne. Da vore børn skulle vokse op i 1950'erne, svømmede markedet med tegneserier, hvor de små gule udgjorde faren og truslen mod den retfærdige hvide mand.

Der er nok for os alle at bearbejde inden i os selv og ude blandt de mennesker, vi møder. Vi kan ikke komme tidligt nok i gang, hvis vi skal undgå scener i Danmark som dem, der i øjeblikket udspilles i andre lande i Europa.

Pia Kjærsgaard (FP):

Racisme og fremmedhad er et hæsligt fænomen, som hvert evig eneste anstændigt menneske bør tage afstand fra. Jeg mener ikke, det er noget, som Folketinget kan beslutte at Danmarks befolkning skal gøre. Det er noget, man må føle hver især hvordan man har det med.

Så kan man spørge: Har vi nu også det i Danmark? Er det det store, store problem, som nogle partier ønsker at gøre det til? CD har været bekymret. Jeg har antydnet baggrunden før, men også statsministeren har jo før det konservative landsråd løftet en formanende pegefingert over for den danske befolkning.

Fremskridtspartiet har startet debatten om udlændinge for mange år siden. Vi er naturligvis tilfredse med, at mange flere politikere fra så godt som alle partier nu ønsker at deltage i debatten om vores udlændingelov. Vi havde så sent som i sidste uge en lang debat, og i dag går debatten altså på racisme – et lidt besynderligt begreb – men debatten om selve udlændinge-

lovgivningen er vi meget tilfredse med at vi har startet.

Så kan man spørge sig selv: Har der ikke i hvert fald før i tiden været lidt småracisme måske over for Fremskridtspartiet, fordi vi har startet den debat? Har man ikke været særdeles frustreret og vred og galsindet over for det parti, som ønskede at gøre noget ved problemerne? Jeg mener bestemt, at svaret er jo.

Jeg må også, når jeg nu har hørt de andre ordførere i dag, stadig væk efterlyse fornuftige statistikker på dette område, for vi er mange, der mener, at dem, vi har fået, ikke er fyldestgørende nok. Vi efterlyser altså konkrete statistikker over, hvor mange der er her, hvad det koster, osv.

Det er besynderligt, at man ikke kan gøre det mere nøjagtigt op, end tilfældet har været. I Danmark ved vi rent faktisk, hvor mange der har haft mæslinger eller røde hunde i 1984/85/86/87 osv., men det andet har vi utrolig svært ved at finde ud af hvordan hænger sammen.

Dernæst vil jeg gerne stille et spørgsmål til statsministeren, som også var en af de talere, der var inde på, at nu skulle alle lære det danske sprog. Jamen hvem er det? Er det alle over én kam? Bliver man ved med at rode begreberne sammen? Skal de flygtninge, vi har her i Danmark, også lære det danske sprog? Det har jeg faktisk svært ved at forstå.

Er det ikke stadig væk meningen, at flygtninge skal sendes tilbage til deres hjemland, så snart der er fred og ro i hjemlandet, eller skal også flygtninge integreres i det danske samfund med bolig, uddannelse, lære det danske sprog, osv.?

Jeg mener absolut nej!

Jeg synes i øvrigt, vi er alt for tilbøjelige til i Danmark at tage fat på symptomerne på de problemer, som vi eventuelt måtte have, i stedet for årsagerne. Vi er alle sammen bekendt med, at der i øjeblikket og har gjort det ganske længe kører en tamilsag ved undersøgelsesretten i Højesterets lokaler, og hver evig eneste aften, når der har været en eller anden person til afhøring, kan man forvente, at den danske befolkning sidder måbende, mere eller mindre undrende, ved tv-skærmen for at se, hvad journalisterne nu spørger den person om, hvad der er foregået i Retsudvalget, hvordan tamilsagen hænger sammen, og hvem man kan gøre til syndebuk for den sag.